

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 68) – Szabat

29 maja 2024

Tekst PL: Gorzowskie Centrum Biblijne – 23 lutego 2026

Witajcie w 68. odcinku serii Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo.

W poprzednim odcinku zakończyliśmy, patrząc na oczekiwania Jakuba wobec pogan, którzy zwracali się do Boga w wierze. Oczekiwaniem było to, że poganie będą dążyć do poznania Prawa. I nie w jakikolwiek dzień, lecz będą dążyć do Prawa **w Szabat**. To jest dzień, który sam Bóg oddzielił od reszty tygodnia dla swoich dzieci, aby Go szukały, aby Go poznawały.

To zgromadzenie. Bóg nazywa je świętym zgromadzeniem, aby przyjść przed Niego, żeby mógł do nich przemawiać — i czyni to przez swoje słowo, przez swoje Prawo. Szabat jest więc niezwykle piękny i wyjątkowy. Jak to możliwe, że oba oczekiwania Jakuba wobec pogan — że będą dążyć do Prawa w Szabat — są dziś praktycznie nieobecne w narracji chrześcijaństwa? A właściwie, gdy mówię „nieobecne”, to brzmi łagodniej niż rzeczywistość — one są wręcz podważane.

Dorastając, gdy wszedłem w swoje wczesne lata dwudzieste, zacząłem szukać Boga w sposób, w jaki nigdy wcześniej Go nie szukałem. Czytając wielokrotnie Słowo, mogę powiedzieć, że nawet w moim kontekście zadawałem pytanie: o co chodzi z szabatem? Widzę, że to siódmy dzień, a teraz świętujemy niedzielę — czy są dwa szabaty?

Wiem, że niedzielę uznajemy za dzień święty i rozumiem ideę zmartwychwstania, więc czy mamy dwa szabaty? Szabat siódmego dnia i szabat pierwszego dnia?

Co tu się dzieje?

Co ciekawe, możesz zadać to pytanie pięciu osobom i bardzo możliwe, że otrzymasz pięć różnych odpowiedzi. Dla niektórych odpowiedź brzmi: Jezus zmienił szabat.

Nie zachowujemy szabatu siódmego dnia, bo został zmieniony z powodu zmartwychwstania.

Inni powiedzą: Jezus przybił szabat do krzyża — już nie istnieje. Zachowujemy tylko dzień zmartwychwstania, pierwszy dzień tygodnia.

Jeszcze inni powiedzą: szabat nadal istnieje, ale nie dla chrześcijan.

To żydowskie — dla Żydów jest sobota, dla chrześcijan niedziela.

A inni powiedzą: nie mamy nakazu zachowywania go w Nowym Testamencie, więc zachowujemy dziewięć przykazań, ale nie czwarte.

Choć to bardzo słaby argument — bo nieprawdziwy — powiem tak: szabat jest bardziej obecny w Nowym Testamencie (licząc na stronę) niż w Starym. Jest tam częściej wspominany. Gdy czytasz Ewangelie i Dzieje Apostolskie, widzisz, jak głęboko jego zachowywanie było zakorzenione w ich życiu. To istotna część ich stylu życia. A gdy widzisz, jak głęboko jest osadzony w Nowym Testamencie, musisz zapytać: co tu się dzieje?

Jeśli został zniesiony — gdzie jest werset?

Jeśli Jezus przybił go do krzyża — gdzie jest werset?

Jeśli nie jest dla chrześcijan, lecz tylko dla Żydów — gdzie jest werset?

Istnieje zasada, którą nazywam „**prawem ciągłości**”. Nie znajdziesz tej nazwy wprost w Piśmie, ale znajdziesz zasadę. Brzmi ona tak: **wszystko, co zostało wyrażone w Prawie Mojżesza, pozostaje niezmienione, chyba że Biblia wyraźnie mówi inaczej.**

To jest dobra zasada doktrynalna, według której powinniśmy dziś żyć. Mówię o tym, że są rzeczy, które już omówiliśmy w tej serii — czy to kapłaństwo i pośrednik, czy zmiana miejsca funkcjonowania Prawa — wszystkie te kwestie, jak mówiliśmy, są w Piśmie wyjaśnione.

Ale jeśli nie możemy znaleźć kompaund, jeśli nie możemy znaleźć biblijnego potwierdzenia zmiany, to dana rzecz pozostaje w mocy — niezależnie od tego, jaki jest temat, o jakim przykazaniu mówimy.

W naszej sytuacji chodzi o szabat i mogę wam powiedzieć, że nigdzie w Piśmie nie ma biblijnego autorytetu dla przeniesienia świętości z soboty na niedzielę. Nie ma biblijnego autorytetu, który stwierdzałby, że Jezua przybił szabat do krzyża albo że jest on przeznaczony wyłącznie dla fizycznych Żydów, a nie dla chrześcijan spośród pogan, którzy przez wiarę zostali wszczepieni w drzewo Izraela. Nie ma na to biblijnego autorytetu — wręcz przeciwnie.

Mając to na uwadze, chcę wejść głębiej w tę dyskusję. Zajmie nam to kilka odcinków, ale jest to tak znaczące i tak ważne dla rozmowy o Prawie, że musimy poświęcić temu trochę czasu. Dlatego chcę dziś zacząć od Księgi Rodzaju, rozdział 2, werset 3. Czytamy tam następujące słowa — **1 Księga Mojżeszowa 2:3 - Pobłogosławił też Bóg dzień siódmy i ustanowił go świętym na pamiątkę swojego odpoczynku po całym trudzie stwarzania. (BWP)**

A więc tutaj naprawdę mamy kulminację całego stworzenia. To jest dzień siódmy. I co Bóg robi? Błogosławi go i uświęca. Czy to nie jest interesujące? Szabat poprzedza Synaj. Na długo, długo zanim Bóg formalnie przekazał Izraelowi Prawo, osadził szabat już w samym akcie stworzenia.

Pierwszą rzeczą, której ludzkość kiedykolwiek doświadczyła — pamiętajmy, człowiek został stworzony dnia szóstego — była właśnie rzeczywistość szabatu. Pierwszym doświadczeniem ludzkości był szabat. I powiem szczerze, dla mnie jest to niezwykła myśl.

Teraz chcę przejść do Księgi Ezechiela, ponieważ jest tam powiedziane coś, co pomoże wam docenić szabat i zrozumieć, czym on jest dla Boga. Musicie to zobaczyć.

Księga Ezechiela 20:19-20 — Jam jest Jahwe, wasz Bóg... Świąćcie moje szabaty, niech będą one znakiem między mną a wami... (BP)

Będzie znakiem. Dobrze? Szabaty zostały ustanowione, aby je uświęcać. Gdy je uświęcamy, służą jako po hebrajsku **oth** (אֹת). A ten termin — znak — używany jest w odniesieniu do tęczy. Używany jest w odniesieniu do znaku obrzezania. Używany jest w odniesieniu do ciał niebieskich, które Bóg nam dał — gwiazd. Są to **o-tot** (אֹתוֹת). Są to znaki na niebiosach.

A więc szabat jest dosłownie znakiem. Hebrajskie **oth** (אֹת) tłumaczy się również jako znak rozpoznawczy, jako pieczęć. Jest to znak — jest to pieczęć między Bogiem a nami. Po co? Abyśmy wiedzieli, abyśmy wyznawali, abyśmy ogłaszali, abyśmy uznawali, abyśmy przestrzegali, że On jest naszym Bogiem — Stwórcą nieba i ziemi.

Nasze zachowywanie szabatu jest deklaracją. Wierzymy, że Bóg stworzył niebo i ziemię, a On sam odpoczął dnia siódmego.

W Księdze Kaptkańskiej 19 jest napisane:

qə-dō-šîm tih-yū kî qā-dō-wōš, 'ă-nî Adonai 'ē-lō-hê-ḵem (קְדָשִׁים תְּהִי כִי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה) (אֱלֹהֵיכֶם)

3 Mojżeszowa 19:2 — Bądźcie świętymi, bom Ja jest święty, Jahwe, Bóg wasz! A zaraz potem werset 3 mówi: Zachowujcie też moje szabaty. (BP)

Cała koncepcja koncentruje się wokół świętości.

Hiš-ta-ḥă-wū Yah-weh bə-haḡ-rat-qō-deš. (הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה, בְּהַגְרַת־קֹדֶשׁ.)

Oddawajcie pokłon Bogu w pięknie świętości.

Bóg, gdy myśli o świętości, myśli o swoim szabacie. Myśli o tym, co uczynił. O tym, że jako Bóg, spoglądając na swoje stworzenie i na wszystko, co uczynił — a było to dobre — odpoczął od swojego dzieła. Głębina tego tematu pozostawi cię bez słów. Gdy widzimy go z Bożej perspektywy — co znaczy dla Boga i co powinien znaczyć dla nas — zmienia to wszystko. Wiesz, szabat został ustanowiony od samego początku i powiem ci, że prowadzi nas aż do wieczności.

Izajasza 66: 22-23 - Bo podobnie jak nowe niebiosa i nowa ziemia, które Ja stworzę, będą istniały przed moim obliczem - orzeka Jahwe - tak istnieć będzie wasza potomność i wasze imię. (23) Od nowiu do nowiu, od szabatu do szabatu przybywać będzie wszelkie stworzenie, by bić pokłony przede mną - mówi Jahwe. **(BP)**

Widzisz, jest on wieczny — w wieczność — szabat, a jego prawomocność, znaczenie i ważność pozostają nieprzerwane. Od stworzenia aż po wieczność — nieprzerwane. Dlatego tak istotne jest przyjrzenie się temu tematowi, który właściwie zaczyna się od zakar (זָכוֹר), co znaczy: pamiętaj. Czwarte przykazanie jest jedynym przykazaniem spośród wszystkich dziesięciu, które zaczyna się od słów: pamiętaj o szabacie, aby go uświęcić. Czy nie jest interesujące, że to jedyne przykazanie, o którym zapomnieliśmy?

Bądźcie gotowi na dalszy ciąg — wrócimy do tego. Niech Bóg cię błogostawi i strzeże.